

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

Caput IX. De carentia omnis solatii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

Oportet te esse nudum, & purum cor ad Deum gerere: si vis vacare, & videre, quam suavis fit Dominus.

Et revera ad hoc non pervenies, nisi gratia ejus fueris præventus, & intractus: ut omnibus evacuatis, & licentiatis, solus cum solo uniaris.

Quando enim gratia Dei venit ad hominem, tunc potens fit ad omnia: & quando recedit, tunc pauper, & infirmus erit, & quasi tantum ad flagella relictus.

In his non debet dejici, nec desperare, sed ad voluntatem Dei æquanimitè stare; & cuncta supervenientia sibi, ad laudem Jesu Christi competi: quia post hyemem sequitur æstas; & post noctem redit dies; & post tempestatem serenitas magna.

CAPUT IX.

De carentia omnis solatii.

I. **N**on est grave, humanum contemnere solatium, cum adest Divinum. Mag-

Magnum est, & valde magnum, tam humano, quam divino possidere solatio; & pro honore Dei, libenter exilium cordis velle sustinere, & in nullo seipsum quærere, nec proprium meritum respicere.

Quid magni est, si hilaris sis, devotus adveniente gratia? optabilis cunctis hæc hora.

Satis suaviter equitat, quem gratia Dei portat.

Et quid mirum, si onus non sentit, qui portatur ab omnipotente, ducitur a summo ductore?

2. Libenter habemus aliquid pro solatio, & difficulter homo exiit a seipso.

Vicit Sanctus Martyr Laurentius seculum cum suo Sacerdote: quod omne, quod in mundo delectabile videbatur, despexit: & summum Dei Sacerdotem Sixtum, quem maxime diligebat, pro amore Christi etiam a se tolli clementer ferebat.

Amore igitur Creatoris amore

homi

homi
solati
elegit

Ita
dilect
sce re

Ne
co de
tet n

separa

3.
nem i
scat f
affect

Qu
facile
mana

Sec
sus se
per c

senfib
tes e
duros

4.
conso

hominis superavit: & pro humano solatio divinum beneplacitum magis elegit.

Ita & ut aliquem necessarium, & dilectum amicum pro amore Dei discere relinquere.

Nec graviter feras, cum ab amico derelictus fueris, quoniam oportet nos omnes tandem ab invicem separari.

3. Multum, & diu oportet hominem in seipso certare, antequam discat seipsum plene superare, & totum affectum suum in Deum trahere.

Quando homo stat super seipsum, facile labitur ad consolationes humanas.

Sed verus amor Christi, & studiosus sectator virtutum, nec cadit super consolationes, nec quærit tales sensibiles dulcedines: sed magis fortes exercitationes, & pro Christo duros sustinere labores.

4. Cum igitur spiritualis a Deo consolatio datur, cum gratiarum actio-

G

actione accipe eam: sed Dei munus
intellige esse, non tuum meritum.

Noli extolli, noli nimium gaudere
nec inanitur præsumere: sed esto magis
humilior ex dono, cautior quæ-
que, & timorator in cunctis afflic-
tibus tuis, quoniam transibit hora
illa, & sequetur tentatio.

Cum ablata fuerit consolatio, ne
statim desperes; sed cum humilitate
& patientia expecta cœlestem visita-
tionem: quoniam potens est Deus
ampliolem tibi redonare consolati-
onem.

Istud non est novum, nec alienum
viam Dei expertis, quia in magnis
Sanctis, & in antiquis Prophetis
fuit sæpe talis alternationis modus.

5. Unde quidam præsentem jam gratiam
dicebat: *Ego dixi in abundantia
mea, Non movebor in æternum.*

Absente vero gratia quid in se fuerat
expertus, adjungit dicens! *Avertisti
faciem tuam a me, & factus sum
conturbatus.*

Inter

Inter hæc tamen nequaquam desperat, sed instantius Dominum rogat, & dicit: *Ad te Domine clamabo, & ad Deum meum deprecabor.*

Denique orationis suæ fructum reportat, & se exauditum testatur, dicens: *Audivit Dominus, & miseratus est mei: Dominus factus est adiutor meus.*

Sed in quo? *Convertisti, inquit, plandum meum in gaudium mihi, & circumdedisti me lætitia.*

Si sic actum est cum magnis Sanctis, non est desperandum nobis infirmis, & pauperibus, si interdum in fervore, & interdum in frigiditate sumus: quoniam spiritus venit, & recedit secundum suæ beneplacitum voluntatis. Unde Beatus Job ait: *Visitas eum diluculo, & subito probas illum.*

6. Super quid igitur sperare possum, aut in quo confidere debeo, nisi in

sola magna misericordia Dei, & in sola spe gratiæ coelestis?

Sive enim adsint homines boni, sive devoti fratres, vel amici fideles; sive libri sancti, vel tractatus pulchri; sive dulcis cantus, & hymni; omnia hæc modicum juvant, modicum sapiunt, quando desertus sum a gratia, & in propria paupertate relictus.

Tunc non est melius remedium, quam patientia, & abnegatio mei in voluntate Dei.

7. Nunquam inveni aliquem tam religiosum, & devotum, qui non habuerit interdum gratiæ subtractionem, aut non senserit fervoris diminutionem.

Nullus Sanctus fuit tam alte raptus, aut illuminatus, qui prius, vel postea non fuerit tentatus.

Non enim dignus est alta Dei contemplatione, qui pro Deo non est exercitatus aliqua tribulatione.

Solet enim sequentis consolationis tentatio præcedens esse signum.

Nam

Nam tentationibus probatis cœlestis promittitur consolatio. *Qui vicerit, inquit, dabo ei edere de ligno vitæ.*

8. Datur autem consolatio divina, ut homo fortior sit ad sustinendum adversa.

Sequitur etiam tentatio, ne se elevet de bono.

Non dormit diabolus, nec caro adhuc mortua est: ideo non cesses te præparare ad certamen: quia a dextris, & a sinistris hostes sunt, qui nunquam quiescunt.

CAPUT X.

De gratitudine pro gratia Dei.

I. **C**ur quæris quietem, cum natus sis ad laborem?

Pone te ad patientiam magis, quam ad consolationes, & ad crucem portandam magis, quam ad lætitiã.

Quis enim secularium non libenter consolationem, & lætitiã spiri-